

Stiftebehandling, og indtil dets Slutning, dog i intet Fald længere end eet Aar, og ligesom denne fritagelse alene kan være gjældende med Hensyn til Gjæld, som er stiftet før Falliten, saaledes maa den og formentligen bortfalde, naar Fallenten findes at have paadraget sig Strafsansvar efter Frd. 11de April 1840 §§ 54, 55 og de 2 første Membra af § 56.

I Genhold hertil indstille vi:

III. at naar et Bo er begjært overtaget til Stiftebehandling som fallit, skal Fallenten indtil Boets Slutning, dog i intet Fald længere end eet Aar, være fritagen for personlig Arrest for enhver Gjæld, som er stiftet før Falliten, dog at denne fritagelse bortfalder, naar han maatte findes at have paadraget sig Strafsansvar efter Frd. 11te April 1840 § 54, 55 eller de 2de første Membra af § 56.

Komiteens Forslag under 6te og 7de Post om, hvad der af Boet bør tilstaaes en Fallent til hans Fornødenheder, forbeholde vi os at omhandle under et følgende Afsnit angaaende Behandlingen af Fallitboer. Derimod skulle vi her yttre os over Komiteens 8de Forslagspost, som gaaer ud paa, at, naar der hengaaer fra 6 Maaneder indtil eet Aar, før et Fallitbo kan sluttes, og Fallenten ikke er overbevist om eller anklaget for nogen Brøde, bør det indrømmes ham igjen at træde i borgerlig Virksomhed og at kunne indgaae retsgyldige Kontrakter udenfor Boet, samt at dette endog kan indrømmes ham tidligere, naar Kreditorerne deri samtykke. Herved maa imidlertid vi, Larsen og Lund, bemærke, at en Fallent vel ved at opgive sit Bo betages al Raadighed over, hvad der kan betragtes som dertil hørende, men forøvrigt ikke ved Lovgivningen udelukkes fra at indtræde i retsgyldige Kontraktforhold med dem, der ville indlade sig med ham, naanest at de ikke derved vinde nogen Udgang til at søge Blydestgjørelse i Fallitboet; og ligesom Indenrigsministeriet, i Anledning af at en falleret Interessent i et Handelslaug her i Staden

attraaede Borgerskab som Kjøbmand i en Provindskjøbstad, under 17de Januar 1849 har tilkjendegivet, at den Omstændighed, at hans Bo stod under Stifterettens Behandling, ikke efter Lovgivningen indeholdt nogen Grund for Ørigigheden til at modsætte sig, at han vandt Borgerkab, naar han iverigt dertil var kvalificeret, saaledes giver Loven om Gaandværks- og Fabrikdrift samt Handel og Beværning af 29de December 1857, skøndt den i § 2 Nr. 2 opstiller som Betingelse for Meddelelse af Borgerkab og Næringsbevis, at den Paagjældendes Bo ikke er under Opbuds- eller Fallitbehandling, intet Vink til, at det skulde være en Fallent forment efter tidligere erhvervet Borgerkab at fortsætte sin Bedrift, forsaavidt han dertil seer sig i Stand ved Resourcer, han kan aabne sig udenfor Boet. En Fallent, der ingenstunde kan fordrø og i de fleste Tilfælde ei heller vente nogen Understøttelse af Fallitboet, er jo og, for at subsistere, nødsaget til at søge Erhverv ved Beskæftigelse og henvises da naturligen til den tilvante.

Efter hvad der af Kommissionens 3die Medlem er meddelt os, har Komiteens Forslag under denne Post nærmest Hensyn til Handelsstanden og er motiveret ved det Ansættelige i, at en Handlende, der har erklæret sig insolvent, umiddelbart derefter paany skulde kunne paabegynde Handelsvirksomhed; men om det end ikke maa antages at ville høre til de sjældnere Tilfælde, at han strax skulde vide hertil at skaffe sig de fornødne Resourcer, og om det end ei tør forudsættes, at Hensyn til Deorum vil afholde ham fra paa en fremtrædende Maade at begynde ny Virksomhed, saa kunne vi, Larsen og Lund, dog ikke finde tilstrækkelig Grund til at gøre den Handlendes Stilling i den omhandlede Henseende forskjellig fra andre Fallenters. Det vides heller ikke, at denne Fallentens Ret til at virke i sin borgerlige Næring, har her fremkaldt saadanne Misbrug som andetsteds, hvor Lovgivningen indrømmer en Fallent længere Tids fritagelse for sine ældre Kreditors Forsølgning, medens saadan her ikke et Dieblif standses ved Falliten, og kun en temporair Arrestfrihed tilstaaes. Kun skulle vi formene, at det ikke kan billiges, naar